

РЕШЕНИЕ

№ 7470

гр. София, 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8544** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на дирекция „Инспекция по труда“ - С. срещу решение от 28.5.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 18032/2017 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 14-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-003711/10.07.2017 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция от 2000 лв.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно. Неправилно съдът е приел, че става дума за гражданско-правни отношения. Нормата на чл. 128, т. 2 КТ е императивна и предвижда задължения на работодателя с оглед охраняване правата/задълженията на работника/ служителя, вкл. и да изплаща възнаграждение своевременно. Не са представени доказателства за изплащането му за м. февруари 2017 г.

Ответникът - [фирма] счита касационната жалба за неоснователна и моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. АНО не е събрал всички доказателства и не е съобразил всички факти и оттам е достигнал до неправилни правни изводи.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли да се уважи касационната

жалба.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че на 09.06.2017г. инспектори при дирекция „Инспекция по труда“ С. са извършили проверка за спазване на трудовото законодателство в строителен обект с изпълнител ответника по касационната жалба. Било установено, че на Л. И. М. е начислено трудово възнаграждение за 20 дни за м. февруари 2017 г., но във ведомостта липсвал подпис, удостоверяващ плащането.

Въз основа на тези факти СРС е приел, че се касае за гражданско-правни отношения, като по тях компетентен е единствено гражданският съд и само ако дължимостта на трудовото възнаграждение бъде установено по съдебен ред, то тогава може да се санкционира неплащането на трудовото възнаграждение.

При преценка на доказателствата съдът не констатира допуснати от СРС процесуални нарушения.

На следващо място, доколкото производството е по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, то приложение следва да намери и чл. 220 от тази глава, предвиждащ забрана за нови фактически установявания – съдът следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК съдът намира, че обжалваното решение НЕ съответства на материалния закон. Административно-наказателната отговорност е предвидена наред с гражданската отговорност на работодателя – за неплащане или забавено плащане на трудово възнаграждение. Единият вид отговорност не предполага носенето на другия вид – липсва изрична норма в този смисъл, както е напр. в нормата на чл. 300 ГПК, нито носенето на единия вид отговорност изключва другия.

В процесния случай е установено неизпълнение на задължението на работодателя по чл. 128, т. 2 КТ, което е скрепено със санкционната норма на чл. 414, ал. 1 КТ, предвиждаща административно-наказателна отговорност за работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство. От събраните доказателства се установява такова нарушение – работодателят е начислил, но не се установява да е платил дължащо се трудово възнаграждение. Този извод следва от събраните доказателства, както и предвид това, че в хода на административно-наказателното производство на работодателя е указано да представи доказателства в тази насока, но той не е сторил това; не представя такива доказателства и в съдебното

производство.Ето защо и следва да се наложи санкцията по чл. 414, ал. 1 КТ.

По отношение на нейния размер. Видно от НП не са изложени мотиви защо следва да се определи до сумата от 2000 лв. Същевременно обаче и доколко не се установяват факти, които да обосноват налагането до този размер, то съдът намира, че санкцията следва да се определи към минимума – 1500 лв. Не се установява да са налице предпоставките на чл. 415в КТ, за да се приеме че е маловажно.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. То следва да бъде определено в размер на по 80 лева за всяка инстанция или общо 160 лв., на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед излоеното настоящият състав намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено, а наказателното постановление – изменено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, XXIII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 28.5.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 18032/2017 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 14-ти състав КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-003711/10.07.2017г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., КАТО налага на [фирма], ЕИК[ЕИК] имуществена санкция от 1500 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 160 /сто и шейсет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.